

“মৰমৰ সন্তানসকল – অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰ দানেই মহাদান, এই দানেৰেই ৰাজ্য-ভাগ্য প্ৰাপ্ত হয় সেয়েহে মহাদানী হোৱা”

প্ৰশ্ন: যিসকল সন্তানৰ সেৱাৰ চখ থাকিব তেওঁলোকৰ মুখ্য লক্ষণ কি হ'ব?

উত্তৰ: 1) তেওঁলোকৰ পুৰণি সৃষ্টিৰ বাতাবৰণ একেবাৰে ভাল নালাগিব, 2) তেওঁলোকে বহুতৰে সেৱা কৰি নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাতেই আনন্দিত হ'ব, 3) তেওঁলোকে পঢ়া আৰু পঢ়ুওৱাতে আৰাম অনুভৱ কৰিব, 4) বুজাই বুজাই ডিঙিও যদি বেয়া হৈ যায় তেতিয়াও আনন্দিত হৈ থাকিব, 5) তেওঁলোকক কাৰো সম্পত্তি নালাগে। তেওঁলোকে কাৰো সম্পত্তিৰ পাছত নিজৰ সময় নষ্ট নকৰিব, 6) তেওঁলোকৰ আসক্তি সকলো ফালৰ পৰা চিঙি যাব, 7) তেওঁলোক পিতাৰ সমান উদাৰ অন্তৰৰ হ'ব। তেওঁলোকৰ সেৱাৰ বাহিৰে আন একোৱেই মিঠা নালাগিব।

গীত: ওঁম নমো শিৱায়.....

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতা যাৰ মহিমা শুনিলা তেওঁ বহি সন্তানসকলক পাঠ পঢ়ায়, এয়া পাঠশালা হয় নহয় জানো। তোমালোক সকলোৰে ইয়াত শিক্ষকৰ পৰা পাঠ পঢ়ি আছে। এওঁ হৈছে সৰ্বোচ্চ শিক্ষক, যাক পৰমপিতা বুলিও কোৱা হয়। পৰমপিতা বুলি আত্মিক পিতাকহে কোৱা হয়। লৌকিক পিতাক কেতিয়াও পৰমপিতা বুলি কোৱা নহয়। তোমালোকে ক'বা এতিয়া আমি পাৰলৌকিক পিতাৰ ওচৰত বহি আছোঁ। কোনোবা বহি আছে, কোনোবা আলহী হৈ আছে। তোমালোকে বুজি পোৱা যে আমি বেহদৰ পিতাৰ ওচৰত বহি আছোঁ, উত্তৰাধিকাৰ ল'বৰ কাৰণে। তেন্তে ভিতৰি কিমান আনন্দিত হ'ব লাগে। মনুষ্যইতো বেচেষাসকলে চিঞৰি থাকে। এই সময়ত জগতৰ সকলোৱে কয় যে জগতত শান্তি হওক। এইটোতো বেচেষাসকলে গমেই নাপায়, শান্তি কি বস্তু। জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ পিতাহে শান্তি স্থাপন কৰোঁতা হয়। নিৰাকাৰী সৃষ্টিততো শান্তিয়েই আছে। ইয়াত চিঞৰি থাকে যে জগতত শান্তি কেনেকৈ হ'ব? এতিয়া নতুন সৃষ্টি সত্যযুগততো শান্তি আছিল যেতিয়া এটা ধৰ্ম আছিল। নতুন সৃষ্টিক কোৱা হয় ‘পেৰাডাইজ’ (স্বৰ্গ), দেৱতাসকলৰ জগত। শাস্ত্ৰত য'তে-ত'তে অশান্তিৰ কথা লিখি দিছে। এনেকৈ দেখুৱায় দ্বাপৰত কংস আছিল, আকৌ হিৰণ্যকাস্যপক সত্যযুগত দেখুৱায়, তেতিয়া ৰাৱণৰ উপদ্ৰৱ.....। সকলো ঠাইতে অশান্তি দেখুৱাই দিছে। মনুষ্য বেচেষাসকল কিমান ঘোৰ অন্ধকাৰত আছে। বেহদৰ পিতাক আহ্বান কৰে। যেতিয়া ঈশ্বৰ পিতা আহিব তেতিয়া তেৱেঁই আহি শান্তি স্থাপন কৰিব। ঈশ্বৰক বেচেষাসকলে নাজানেই। শান্তি হয়েই নতুন সৃষ্টিত। পুৰণি সৃষ্টিত হ'ব নোৱাৰে। নতুন সৃষ্টি স্থাপন কৰোঁতাতো পিতাহে হয়। তেওঁকে আহ্বান কৰে যে আহি শান্তি স্থাপন কৰক। আৰ্য সমাজীসকলেও গায় শান্তি দাতা।

পিতাই কয় প্ৰথমতে হৈছে পবিত্ৰতা। এতিয়া তোমালোক পবিত্ৰ হৈ আছে। তাত পবিত্ৰতাও আছে, শান্তিও আছে, স্বাস্থ্য-সম্পত্তি সকলোবোৰ আছে। ধন অবিহনেতো মনুষ্য দুখী হৈ যায়। তোমালোক ইয়ালৈ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ নিচিনা ধনৱান হ'বলৈ আহা। এওঁলোক বিশ্বৰ মালিক আছিল নহয় জানো। তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হ'বলৈ আহিছা। কিন্তু সেই বুদ্ধি সকলোৰে ক্ৰমানুসৰি আছে। বাবাই কৈছিল - যেতিয়া প্ৰভাত যাত্ৰা উলিওৱা তেতিয়া লগত লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ চিত্ৰ নিশ্চয় ল'বা। এনেকুৱা যুক্তি ৰচা। এতিয়া সন্তানসকলৰ বুদ্ধি পাৰসবুদ্ধি হ'বলৈ গৈ আছে। এই সময়ত কেৱল তমোপ্ৰধানৰ পৰা ৰজোলৈকে গৈছে। এতিয়া সত্য, সত্যপ্ৰধানলৈকে যাব লাগে। সেই শক্তি এতিয়া নাই। স্মৃতিত নাথাকে। যোগবল বহুত কম। তৎক্ষণাৎ সত্যপ্ৰধান হ'ব নোৱাৰে। এয়া যি গায়ন আছে চেকেণ্ডত জীৱনমুক্তি, সেয়াতো ঠিক। তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হৈছা গতিকে জীৱনমুক্ত হৈয়েই গ'লা, আকৌ জীৱনমুক্তিতো সৰ্বোত্তম, মধ্যম, কনিষ্ঠ হয়। যিসকল পিতাৰ হয় তেওঁলোকৰ জীৱনমুক্তি নিশ্চয় প্ৰাপ্ত হয়। যদিওবা পিতাৰ হৈ পুনৰ পিতাক এৰি দিয়ে তেতিয়াও জীৱনমুক্তি নিশ্চয় পাব। স্বৰ্গত ৰাডু লগাওঁতা হৈ যাব। স্বৰ্গলৈতো যাব। বাকী পদ কম প্ৰাপ্ত হয়। পিতাই অবিনাশী জ্ঞান দিয়ে, যাৰ কেতিয়াও বিনাশ নহয়। সন্তানসকলৰ ভিতৰি আনন্দৰ ঢোল বাজি থাকিব লাগে। এই “হায় হায়” হোৱাৰ পাছত পুনৰ “ব্ৰাহ ৰাহ” হ'ব।

তোমালোক এতিয়া ঈশ্বৰীয় সন্তান। আকৌ দৈৱী সন্তান হ'বগৈ। এই সময়ত তোমালোকৰ এই জীৱন হীৰাতুল্য। তোমালোকে ভাৰতৰ সেৱা কৰি ভাৰতক শান্তিপূৰ্ণ কৰি তোলা। তাত পবিত্ৰতা, সুখ, শান্তি সকলো থাকে। তোমালোকৰ এইটো জীৱন দেৱতাসকলতকৈ উচ্চ। এতিয়া তোমালোকে ৰচয়িতা পিতাক আৰু সৃষ্টিচক্ৰক জানা। এনেকৈ কয় যে এই

উৎসৱ আদি যিবোৰ আছে সেয়া পৰম্পৰা অনুসৰি চলি আহে। কিন্তু কেতিয়াৰ পৰা? এইটো কোনেও নাজানে। ভাবে যেতিয়াৰ পৰা সৃষ্টি আৰম্ভ হ'ল, ৰাৱণক জ্বলোৱা আদিও পৰম্পৰা অনুসৰি চলি আহে। এতিয়া সত্যযুগততো ৰাৱণ নাথাকে। তাত কোনো দুখ নাই সেয়েহে ঈশ্বৰকো স্মৰণ নকৰে। ইয়াত সকলোৱে ঈশ্বৰক স্মৰণ কৰি থাকে। এনেকৈ ভাবে যে ঈশ্বৰেই বিশ্বত শান্তি আনিব, সেইবাবে কয় - আহি দয়া কৰক। আমাক দুখৰ পৰা মুক্ত কৰক। সন্তানেহে পিতাক আহ্বান কৰে কিয়নো সন্তানসকলেহে সুখ দেখিছে। পিতাই কয় - তোমালোকক পবিত্ৰ কৰি লগত লৈ যাম। যিসকল পবিত্ৰ নহ'ব তেওঁলোকেতো শাস্তি ভোগ কৰিব। ইয়াত মন, বাণী, কৰ্মত পবিত্ৰ হৈ থাকিব লাগে। মনো বহুত ভাল হ'ব লাগিব। ইমান পৰিশ্ৰম কৰিব লাগে যাতে অন্তিমৰ ফালে মনত কোনোধৰণৰ ব্যৰ্থ খেয়াল নাহে। এজন পিতাৰ বাহিৰে যাতে কোনো স্মৃতিত নাহে। পিতাই বুজায় - এতিয়া মনলৈতো আহিব যেতিয়ালৈকে কৰ্মাতীত অৱস্থা নহয়। হনুমানৰ দৰে অটল হোৱা, তাতেইতো বহুত পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়। যিসকল আপ্তাকাৰী, বিশ্বাসী, সুসন্তান হয় পিতাৰ স্নেহো তেওঁলোকৰ প্ৰতি বেছিকৈ থাকে। 5 বিকাৰৰ ওপৰত বিজয় প্ৰাপ্ত কৰিব নোৱাৰাসকল ইমান স্নেহী হ'ব নোৱাৰে। তোমালোক সন্তানসকলে জানা যে আমি কল্পই কল্পই পিতাৰ পৰা এই উত্তৰাধিকাৰ লওঁ তেন্তে আনন্দৰ পাৰা কিমান উৰ্দ্ধগামী হ'ব লাগে। এইটোও জানা স্থাপনাতো নিশ্চয় হ'ব। এই পুৰণি সৃষ্টি সমাধিস্থ নিশ্চয় হ'ব। আমি পৰিস্থানলৈ যাবৰ কাৰণে কল্প পূৰ্বৰ দৰে পুৰুষাৰ্থ কৰি থাকোঁ। এয়াতো কবৰস্থান (মৰিশালি) হয় নহয় জানো। পুৰণি সৃষ্টি আৰু নতুন সৃষ্টিৰ বুজনি চিৰিৰ চিত্ৰত আছে। এই চিৰি কিমান ভাল তথাপিও মনুষ্যই বুজি নাপায়। ইয়াত সাগৰৰ পাৰত থকাসকলেও পুৰা বুজি নাপায়। তোমালোকে জ্ঞান ধনৰ দানতো নিশ্চয় কৰিব লাগে। ধন দিলেও ধন কমি নাযায়। দানী, মহাদানী বুলি কয় নহয় জানো। যিসকলে হস্পিতাল, ধৰ্মশালা আদি নিৰ্মাণ কৰাই দিয়ে, তেওঁলোকক মহাদানী বুলি কয়। তাৰ ফল আকৌ পৰৱৰ্তী জন্মত অল্পকালৰ কাৰণে পায়। ধৰি লোৱা ধৰ্মশালা নিৰ্মাণ কৰাই দিয়ে তেন্তে পৰৱৰ্তী জন্মত ঘৰৰ সুখ পাব। কোনোৱে বহুত বহুত ধন দান কৰে গতিকে ৰজাৰ ঘৰত বা চহকীৰ ঘৰত জন্ম লয়। সেয়া দানৰ দ্বাৰা হয়। তোমালোকে পঢ়াৰ দ্বাৰা ৰাজকীয় পদ পোৱা। পঢ়াও হয়, দানো হয়। ইয়াত হৈছে পোনপটীয়া, ভক্তি মাৰ্গত হৈছে আওপকীয়া। শিৱবাবাই তোমালোকক পঢ়াৰ দ্বাৰা এনেকুৱা কৰি তোলে। শিৱবাবাৰ ওচৰততো আছেই অবিনাশী জ্ঞান ৰত্ন। এটি এটি ৰত্ন লাখ টকা মূল্যৰ হয়। ভক্তিৰ কাৰণে এনেকৈ কোৱা নহয়। জ্ঞান ইয়াক কোৱা হয়। শাস্ত্ৰত ভক্তিৰ জ্ঞান আছে, ভক্তি কেনেকৈ কৰা হয় তাৰ বাবে শিক্ষা পোৱা যায়। তোমালোক সন্তানসকলৰ জ্ঞানৰ অপাৰ নিচা আছে। তোমালোকে ভক্তিৰ পাছত জ্ঞান পোৱা। জ্ঞানৰ দ্বাৰা বিশ্বৰ বাদশ্বাহীৰ অপাৰ নিচা বাঢ়ে। যিয়ে বেছিকৈ সেৱা কৰিব, তেওঁৰ নিচা বাঢ়িব। প্ৰদৰ্শনী অথবা সংগ্ৰহালয়তো ভাল ভাষণ দিওঁতাসকলক নিমন্ত্ৰণ দিয়ে নহয় জানো। তাতো নিশ্চয় ক্ৰমানুসৰি হ'ব। মহাৰথী, অশ্বাৰোহী, পদাতিক থাকে। দেলৱাড়া মন্দিৰতো স্মাৰক সাজি থোৱা আছে। তোমালোকে ক'বা এয়া হৈছে চৈতন্য দেলৱাড়া, সেয়া হৈছে জড়। তোমালোক হৈছা গুপ্ত সেইবাবে তোমালোকক নাজানে।

তোমালোক হৈছা ৰাজকীয়, তেওঁলোক হৈছে হঠযোগী ঋষি। এতিয়া তোমালোক জ্ঞান-জ্ঞানেশ্বৰী হোৱা। জ্ঞান সাগৰে তোমালোকক জ্ঞান দিয়ে। তোমালোক অবিনাশী চিকিৎসকৰ (চাৰ্জনৰ) সন্তান। চিকিৎসকেই নাড়ীৰ স্পন্দন চাব। যিয়ে নিজৰ নাড়ীৰ স্পন্দনকেই নাজানে তেন্তে অন্যৰ আকৌ কেনেকৈ জানিব। তোমালোক অবিনাশী চিকিৎসকৰ সন্তান হোৱা নহয় জানো। জ্ঞান ৰূপী মলম (কাজল) সৎগুৰুৱে লগালে..... এয়া হৈছে জ্ঞান ইঞ্জেকশ্বন। আত্মাক ইঞ্জেকশ্বন দিয়ে নহয় জানো। এই মহিমাও এতিয়াৰ হয়। সৎগুৰুৱেই মহিমা আছে। গুৰুসকলকো জ্ঞান ইঞ্জেকশ্বন সৎগুৰুহে দিব। তোমালোক অবিনাশী চিকিৎসকৰ সন্তান হোৱা তেন্তে তোমালোকৰ কামেই হৈছে জ্ঞান ইঞ্জেকশ্বন লগোৱা। ডাক্তৰসকলৰ ভিতৰতো কোনোবাই মাহত লাখ, কোনোবাই 500ও কাচিৎহে উপাৰ্জন কৰে। ৰোগীসকল ক্ৰমানুসৰি ইজন সিজনৰ ওচৰলৈ যায় নহয় জানো। উচ্চ ন্যায়ালয়, সৰ্বোচ্চ ন্যায়ালয়ত ৰায় পোৱা যায় - ফাঁচী কাঠত ওলমাব লাগে। তেতিয়া ৰাষ্ট্ৰপতিক আবেদন জনায় তেতিয়া তেওঁ ক্ষমাও কৰি দিয়ে।

তোমালোক সন্তানসকলৰতো নিচা থাকিব লাগে, উদাৰ অন্তৰৰ হ'ব লাগে। এই ভাগীৰথত পিতাই প্ৰৱেশ কৰিছে গতিকে এওঁক পিতাই উদাৰ অন্তৰৰ কৰি তুলিলে নহয় জানো। নিজেতো যিকোনো কাম কৰিব পাৰে নহয় জানো। তেওঁ এওঁৰ শৰীৰত আহি মালিক হৈ বহিল। ঠিক আছে এই সকলোবোৰ ভাৰতৰ কল্যাণৰ কাৰণে লগাব লাগে। তোমালোকে ধন লগোৱা, ভাৰতৰে কল্যাণৰ কাৰণে। কিছুমানে সোধে - খৰচ ক'ৰ পৰা পায়? কোৱা, আমি নিজৰে তন-মন-ধনেৰে সেৱা কৰোঁ। আমি ৰাজ্য কৰিম তেন্তে পইচাও আমিহেই লগাম। আমি নিজৰ পৰাই খৰচ কৰোঁ। আমি ব্ৰাহ্মণসকলে শ্ৰীমতত ৰাজ্য স্থাপন কৰোঁ। যিসকল ব্ৰাহ্মণ হ'ব তেওঁলোকেই খৰচ কৰিব। শূদ্ৰৰ পৰা ব্ৰাহ্মণ হৈ পুনৰ দেৱতা হ'ব লাগে। বাবাইতো কয় - সকলোবোৰ চিত্ৰ এনেকুৱা স্বচ্ছ আলোকিত (ট্ৰাঞ্চলাইটৰ) তৈয়াৰ কৰা যাতে মনুষ্যক আকৰ্ষিত কৰে। কাৰোবাক যাতে ততালিকে কাঁড়ে আঘাত কৰে। কোনোবাই যাদুৰ ভয়ত নাহিব। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হোৱা - এয়া যাদু

নহয় জানো। ভগৱানুবাচ (ভগৱানে কয়), মই তোমালোকক ৰাজযোগ শিকাওঁ। হঠযোগীয়ে কেতিয়াও ৰাজযোগ শিকাব নোৱাৰে। এই কথাবোৰ এতিয়া তোমালোকে বুজি পোৱা। তোমালোক মন্দিৰৰ যোগ্য হৈ আছে। এই সময়ত এই গোটেই বিশ্ব বেহদৰ লংকা হয়। গোটেই বিশ্বত ৰাৱণৰ ৰাজ্য। বাকী সত্যযুগ-ত্ৰেতাতে এই ৰাৱণ আদি কেনেকৈ থাকিব পাৰে।

পিতাই কয় - এতিয়া মই যি শুনাও, সেয়া শুনা। এই দুচকুৰে একো নাচাবা। এই পুৰণি সৃষ্টিয়েই বিনাশ হৈ যাব, সেয়েহে আমি নিজৰ শান্তিধাম-সুখধামকহে স্মৰণ কৰোঁ। এতিয়া তোমালোক পূজাৰীৰ পৰা পূজ্য হৈ আছে। এওঁ (ব্ৰহ্মা) এক নম্বৰৰ পূজাৰী আছিল, নাৰায়ণৰ বহুত পূজা কৰিছিল। এতিয়া পুনৰ পূজ্য নাৰায়ণ হৈ আছে। তোমালোকেও পুৰুষাৰ্থ কৰি হ'ব পাৰা। ৰাজধানীতো চলে নহয় জানো। যেনেকৈ ৰজা এডৱাৰ্ড প্ৰথম, দ্বিতীয়, তৃতীয় চলে। পিতাই কয় - তোমালোকে সৰ্বব্যাপী বুলি কৈ মোক তিৰস্কাৰ কৰি আহিছা। তথাপিও মই তোমালোকৰ উপকাৰ কৰোঁ। এই খেলখনেই এনেকৈ আশ্চৰ্যজনকভাৱে ৰচি থোৱা আছে। পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগে। কল্প পূৰ্বে যিয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰিছিল, তেওঁলোকেই নাটক (ড্ৰামা) অনুসৰি কৰিব। যিসকল সন্তানৰ সেৱাৰ চখ থাকে, তেওঁলোকৰ ৰাতি-দিন এইটোৱেই চিন্তন চলি থাকে। তোমালোক সন্তানসকলে পিতাৰ পৰা ৰাস্তা পাইছা, সেয়েহে তোমালোক সন্তানসকলৰ সেৱাৰ বাহিৰে আন একোৱেই ভাল নালাগে। জগতৰ বাতাবৰণ ভাল নালাগে। সেৱা কৰাসকলৰতো সেৱাৰ অবিহনে আৰাম নাই। শিক্ষকে পঢ়াই আনন্দ পায়। এতিয়া তোমালোক বহুত উচ্চ শিক্ষক হৈছে। তোমালোকৰ কামেই হৈছে এইটো, যিমানে ভাল শিক্ষক হ'ব, বহুতকৈ নিজৰ সমান কৰি তুলিব তেওঁ সিমানেই ভাল পুৰস্কাৰ পায়। তেওঁ নপঢ়োঁৱাকৈ থাকি আৰাম নাপাব। প্ৰদৰ্শনী আদিত ৰাতি 12 বাজি গ'লেও আনন্দিত হৈ থাকে। ক্লান্ত হৈ গ'লেও, ডিঙি বেয়া হৈ গ'লেও আনন্দিত হৈ থাকে। ঈশ্বৰীয় সেৱা নহয় জানো। এয়া অতি উচ্চ সেৱা, তেওঁলোকৰ আৰু একোৱেই মিঠা নালাগে। ক'ব আমি এই ভৱন আদি লৈও কি কৰিম, আমিতো পঢ়াব লাগে। এইটোৱেই সেৱা কৰিব লাগে। সম্পত্তি আদিত খেলিমেলি দেখিলে ক'ব এই সোণেই কি কামৰ যিয়ে কাণ কাটে। সেৱাৰ দ্বাৰাতো বৈতৰণী পাৰ হ'ব লাগে। বাবাই কৈ দিয়ে, ভৱন লাগিলে তেওঁৰ (গৰাকীৰ) নামতে থাকক। ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীয়েতো সেৱা কৰিব লাগে। এই সেৱাত কোনোধৰণৰ বাহিৰৰ বন্ধন ভাল নালাগে। কাৰোবাৰতো আসক্তি জাগে, কাৰোবাৰ আসক্তি চিঙি যায়। বাবাই কয় - মনমনাভৱ (মনেৰে মোক স্মৰণ কৰা) তেতিয়া তোমালোকৰ বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বহুত সহায় পোৱা যায়। এই সেৱাততো লাগি যাব লাগে। ইয়াত আমদানি বহুত। ভৱন আদিৰ কথা নাই। ভৱন দি যদি বন্ধনৰ সৃষ্টি কৰে তেন্তে ল'ব নালাগে। যিসকলে সেৱা কৰিব নাজানে তেওঁলোকতো আমাৰ কামৰ নহয়। শিক্ষকে নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিব। যদি এনেকুৱা নহয় তেন্তে তেওঁ কি কামৰ। সহায়কাৰীৰ বহুত প্ৰয়োজন হয় নহয় জানো। ইয়াৰ ভিতৰতো কন্যাসকল, মাতাসকলৰ বেছিকৈ প্ৰয়োজন হয়। সন্তানসকলে বুজি পায় - পিতা শিক্ষক হয়, সন্তানসকলো শিক্ষক হ'ব লাগে। এনেকুৱা নহয় যে শিক্ষকে আৰু কোনো কাম কৰিব নোৱাৰে। সকলোবোৰ কাম কৰিব লাগে। ভালবাৰু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) দিনে-ৰাতিয়ে সেৱাৰ চিন্তনত থাকিব লাগে আৰু সকলো আসক্তি চিঙি দিব লাগে। সেৱা অবিহনে আৰাম নাই, সেৱা কৰি নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তুলিব লাগে।

(2) পিতাৰ সমান উদাৰ অন্তৰৰ হ'ব লাগে। সকলোৰে নাড়ীৰ স্পন্দন চাই সেৱা কৰিব লাগে। নিজৰ তন-মন-ধন ভাৰতৰ কল্যাণত লগাব লাগে। অচল-অটল হ'বৰ কাৰণে আঙুকাৰী বিশ্বাসী হ'ব লাগে।

বৰদান: অন্তৰ্মুখতাৰ গুহাত থাকোঁতা দেহৰ পৰা উপৰাম দেহী হোৱা
পাণ্ডৱসকলৰ যি গুহা দেখুৱায় - সেয়া এয়াই অন্তৰ্মুখতাৰ গুহা হয়, যিমানে দেহৰ পৰা উপৰাম, দেহী ৰূপত স্থিত হোৱাৰ গুহাত থকা সিমানে জগতৰ বাতাবৰণৰ পৰা নিলগ হৈ যোৱা, বাতাবৰণৰ প্ৰভাৱত নাহা। যেনেকৈ গুহাৰ ভিতৰত থাকিলে বাহিৰৰ বাতাবৰণৰ পৰা নিলগ হৈ যায় তেনেকৈ এই অন্তৰ্মুখতাৰ গুহাও সকলোৰে পৰা উপৰাম কৰি পিতাৰ মৰমৰ কৰি তোলে। আৰু যি পিতাৰ মৰমৰ হয় তেওঁ স্বতঃ সকলোৰে পৰা উপৰাম হৈ যায়।

স্লোগান: সাধনা হৈছে বীজ আৰু সাধন তাৰ বিস্তাৰ। বিস্তাৰত সাধনাক লুকুৱাই নিদিবা।

!! ཨྲྀྣྀྣྀ !!